

tum est, ut ob ea gratiam à me magnam iniueris, & pertinacem. Quod nō comitem epistolam addideris muneri ornamentum, & liberalitatis tuæ (ut ita dicam) indicaturā: id uero ideo tecum exoptulandum habui uir amicissime, ut intelligeres id me iure meo flagitare, quod tu mihi nullo negare pacto potes: nisi mihi hoc anno pro Moro suauissimo morosus, acerbusq; factus es, quod abominor. Vale. Parisijs pridie Idus Sextileis. M. D. undeuicesimo. Post has literas scriptas, rescui Christophorum Lōgolum clara hic gente oriundum, in Britanniam iturum. Is cum nostri consortij homines inuisurus sit, quacunq; iter fecerit, ad te istic ut adeat in primis necesse est, & ei auctor fui. Quem ut benigne ipsum, officioseq; accipias, nō tam mea causa uelim, aut postularim, cui ipse non mediocriter amicus est, quàm eruditionis singularis ingenijq; eximij gratia, & iudicij in paucis excellentis. Est enim cum apprime doctus in Græcis, iuxta latinisq; literis, & de ijs ipsis olim literis, aut etiam mox optime meriturus, ut siquis alius æqualium nostri sæculi. Vale rursus.

GVLIELMVS BVDAEVVS FRAN
CISCO PICARTO S.

Vpplices tuæ literæ, & propè obsecratrices tanta me obstrinxerunt religione, ut coeptā cōtentionem abrumperere coactus sim, & postulato tuo uacare. Ad preces enim ambitiosas hoc etiam addidisti, ut adiurares me per eam necessitudinem, quæ mihi cū patre tuo intercedit, ne id committerem ut rationem tui non habuisse uiderer, aut tuæ postulationis: præsertim cum aliorum habuissem etiam ætate inferiorum. Atqui nullo me nomine adiurare potuisti appositius, aut etiam sanctius ad id.

quod à me contendisti. Siquidem eundem tuum patrem in amicorum meorum album, honoratissimo loco iandiu referendum censeui. Id quod non magis spontaneo quodam amore, quam merito eius feci: quum amari me ab eo amore non translatitio senserim, certisq; ac multis documētis iudicari: ut eum non amare, sed redamare uidear hīs, qui in conscientiam assumpti sunt earum rerum, quas ille mihi saepe perficere adnixus est. Verum præter amicitiae officia in consuetudine uitæ usurpata, præter unum & alterum specimē ab eo in articulis rerum datum, animi in me propensissimi, causaq; mea omnia summa, mediocriaq; cupientis, etiam propter me (ut opinor) nō pridem ita colere, atq; obseruare Philologiam meam coepit, ut iam ei familiaris factus sit: aut certe apud eam frequens, & multus. In quo tamē (ne nimium ei blandiar) parum officiosus fuit, quod uerecunde & religiose ad amicam necessarij sui accedere ipse existimari uoluit, homo ut ingenuo quodam pudore suffusus, sic quodam modo maligne de amicitia, ac præparce meritis: qui primoribus (ut ita dicam) digitis amores amici atrectare uix ausus sit, cuius etiam penetralia patere sibi non nesciebat. Nuper ipse ad me ex Atilliano uestro scripsit: primum literas semilatinas, deinde mira quadam uoluptate legendis scriptis meis affectum se fuisse. Sed hætenus (inquit ille) de literis, ne risum tibi excutiā, si amplius locutus latine fuero. Deinde ad uernaculū sermonē transitū fecit. Itā ne uero hoīem mihi æqualē, & mediocri eruditione præditū (ut parcissime dicā) latine mecum loqui puduit, ac fateri sese studio doctrinæ elegantioris teneri. At uide quid in se ipse hac uerecundia admiserit. Nā dum latinā ad me epistolam perscribere in religionem traxit, bilinguem se hominē amico exhibuit: quod uersuti magis ingenij, quam simplicis esse solet. Scis em̄ puerbio uulgi præiudiciū esse factum in homines nō unius sermonis,

quasi fidei non perspectæ . Quare ad eum ipse scripturus sum simplicius. Latine enim tantum loquar, nisi siquid mihi imprudenti mixobarbarum exciderit. Quod si (qua est ille continentia ac probitate morum) ueretur ne hoc in iniuriam accepturus sim, si frequentior esse coeperit & familiarior apud meam Philologiam, uelim eum certiorem factum, me etsi sim in eam tota cogitatione procliuis, ea tamen esse in hoc amore comitate, ut neminem participem ac socium respuam: nedum eos homines, qui mihi propinquitate stirpis coniuncti sunt, & uicissitudine officiorum non mediocri. Philologia (ut nosti) in fide est, & patrocinio Mineruæ, & in Musarum clientela: quas Deas prisca non modo pudicas, sed etiam numeris omnibus integritatis intactas esse censuerunt. Quæ igitur inuidia est cum amicis quoque meis illam, & cum optimo quoque uiro consuescere, quum nullius contaminari consuetudine, aut sugillari possit? Ipse adeo deterrimus hominum studiosorum essem, si eius familiaritatis usum negarem: aut inuiderem ijs, qui admitti ad eam per me poscunt, duntaxat quatenus comode ijs morem gerere mihi, & expedite licet. Siquidem ut omneis numeros recenseam hominum mihi benecupientium, nullibi tot legitime centuriatos inueniam, quam in ea cohorte millenaria, cui me literarum professio, studiumque comendauit. Proinde mihi Francisce, quum te, germanumque tuum Christophorum, eam ingredi uiam uideam ineunte ætate, quam ipse præcipiti iam adolescentia non dum ingressus eram, libentius nihil faciam tum indolis uestræ, tum paternæ beneuolentiæ merito, quam uos in hoc cursu studij uestri adhortabor: ac cum sese dederit occasio, & cum commodum uestrum, meumque ita tulerint, consilio, ope, doctrina, quantula sunt in me cunctis, iuuabo. Vestrum erit autem officium uidere, ne isti parentis indulgentiæ, & temporis opportunitati, egregiam alacritatem, & uoluntatem non accomodasse

accommodasse sero uos pœniteat. Quod si Draconis mei ætas & ingenium, in uestrum istum decursum, feruoremq; incidisset competenter, ac nō iam longe ipse à uobis relinqueretur, una ego opera prodesse nonnunquam uobis, illiq; potuissem. Et eum tamen sic quoq; spero, simulac uim sentire æmulationis ingenuæ cœperit, nonnullis æqualium anteuerfurum, queis cum erupit è carceribus. Neque enim usque adeo defectus est dotibus ingenij, ut non possit si adnitat̃ plausum in cursu mereri: nisi aut iudicio meo imposuerunt indolis lætæ indicia uana & fallacia, aut mihi obrepserit conijcipienti fauor, in pignus meum propensus. Saluta mihi utrunque tuum parentem, & fratrem Christophorum. Vale, καὶ διατέλει πρὸς δάξωρ πρὸ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, καὶ ἀδελφῶσσι ἐμοὶ ἠγαπημένω. In Marliano meo, Pridie Calendas Octobris.

GVLIELMVS BVDAEVVS CHRISTO
PHORO PICARTO S.

Ereor ut una epistola satisfacere expectationi tuæ possim, qui tot ad me epistolas epistolarum mearum flagitatrices scripsisti. Quæ de re magnopere mihi anxio nihil potius in mētem uenit, quàm ut testarer ualere id ad purgationem aut moræ, aut incuriæ debere (alterum enim non dubito te mihi uitio iam uertere, etiam si obijcere nō audes) quod tam diuersa, atq; adeo auersa esse uidetur conditionis meæ, atq; sortis ratio, ab ista uicissitudine epistolarum missitandarum, quàm tui instituti, ætatisq; ratio ad eam cōcertationem apposita est, & oportuna. Nec enim minus incommode à procuratione familiaris, muneribusq; alijs huic meæ sorti necessarijs, auocare me possum, quàm tu commodo tuo, atq; animi causa